

Sıcacık Bir Hikaye

– hatice-kilinc · 22 Ekim 2025

Apartmana yeni taşınmıştım. Kış aylarıydı. Dondurucu soğuk olan o günlerde en büyük keyfim, birinci kattaki dairemde elime bir çay alıp karın yağışını ve sokağı seyretmekti.

Her sabah sokağa bakarken, birgün bir sokak çocuğunun apartmana rahatça girdiğini gördüm. Apartman kapı kilit şifresini de bildiğini görünce, ters bir durum olup olmadığını anlamak için takip ettim.

Karşı komşum Nejla hanımın kapısını çalıp ellerinde çiçekler olduğu halde içeriye girdi.

Yarım saat sonra elinde, kek, poğaçaya ve börek dolu bir çantayla dışarıya çıktığında, Nejla hanım, yüzü gözü kir, toz içindeki çocuğun yanaklarını öpüp,

"Oğlum..."

Güzel gözlüm.

Yarın yine gel olurmu?

Yoksa annen seni çok merak eder-" deyip çocuğu yolcu ettiğinde şaşırmıştım.

Yanına gidip neler olduğunu sordum.

Tanışalı çok olmuştu Nejla hanımla. Ve oğlunun uzun yıllar önce öldüğünü biliyordum. Çocuğun kim olduğunu sordum:

"Hastalıklı bir çocuk. Benim annem, babam kim diye sessiz sessiz ağlıyordu bir gün sokakta. Hafızasını

kaybettiğini anladım.

Kimi kimsesi yok zaar.Bende bir oyun edeyim dedim.

Oğlum... Kuzum... Senin annen benim deyince bir sevindi ki sormayın.

Her sabah gelir.

Annesi gibi rol yaparım ona. Sonra ellerini sıcak ısıtır, poğaç, börek verip gönderirim.Bizim beyin kızmayacağını bilsem,onada tanıştırap evlatlık bile alırdım inanın.

Aman komşum bu oyun aramızda kalsın-"dediğinde, öyle takdir etmişim ki komşumu içten içe...

Her sabah aynı çocuğun apartmandan girişine rastladım sonraki günlerde de.Hep ellerinde aynı çiçekleri görmüştüm..

Birgün çokça çalmıştı Nejla hanımın kapısını

Açmayınca bir telaşlandı, üzüldü ki sormayın. Kapıyı açıp ne olduğunu sordum.

-"Abla, bu daire de oturan abla sanırım hafızasını kaybetmiş.

Bir gün bana sokakta rastladı. Beni oğlu sandı. Bende her sabah o üzülmeyin diye onu sevindirmek için gelirim buraya.Rol yaparım oğlu gibi. Kapıyı geç açtı da.

Endişelendim. Bilmeniz melek gibi kadındır. Çok endişeleniyorum onun için. Ağzımdan kaçırıp söyledim size.

Lütfen bu oyundan bahsetmeyin ona olurmu.

Üzülün istemem. -" deyince gözlerimden yaşlar süzülmesine mani olamadım.

O an Nejla hanım kapıyı açınca, çocuk bana dönüp, parmağını dudağına götürüp" şşşt aramızda... - "der gibi hareket yaptı.

İki merhametli insanın arkasından dakikalarca ağladım...

İkisinde birbirini hasta sanıyor,biri yaşlılıktan, biri çocuk aklıyla hafızasını kaybetmiş sanıyor, ama birbirlerinin yaralarına ilaç oluyorlardı aslında...

Ama hasta değil insandılar.

Gerçek birer insan...

Bu oyunu hiç bozmadım.

Hala her sabah iki güzel insanı nemli gözlerle izliyorum.

Kendi acısını hisseden canlıdır. Ama başkasının acısını hisseden insandır...

Yaşama dair (alıntı)